

Wolkroviny

Březen – červen 2020

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	2
Recenze	3
Vlastníci	3
Parazit	4
Téma čísla: Koronavirus	6
Komentář ke koronaviru	6
Rozhovory s absolventy.....	8
První část.....	8
Druhá část	16
Rozhovory s učiteli	19
Příběh na pokračování	26
Rybníková odplata.....	26
Vořech s. r. o.	27

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

po několika měsících pauzy vás opět vítám u školního časopisu Wolkroviny. Několik posledních měsíců s koronavirem nás všechny, ať už chtěně nebo nechtěně, ovlivnilo, některým se změnila práce, škola, denní a do té doby naprosto běžné činnosti.

Zavření škol znamenalo i změnu dosavadního chodu časopisu. Nebylo možné se věnovat každoročním tématům jara jako například majálesu. I tak jsme se ale snažili o dosavadních týdnech něco zjistit. Ptali jsme se našich bývalých absolventů, kteří se už jednou objevili v rubrice Post scriptum, jestli a popřípadě jak moc koronavirus ovlivnil jejich život. Ptali jsme se i učitelů naší školy, jak moc jim vyhovovala distanční výuka, zda by v ní pokračovali nadále, nebo jim naopak chybí kontakt se studenty.

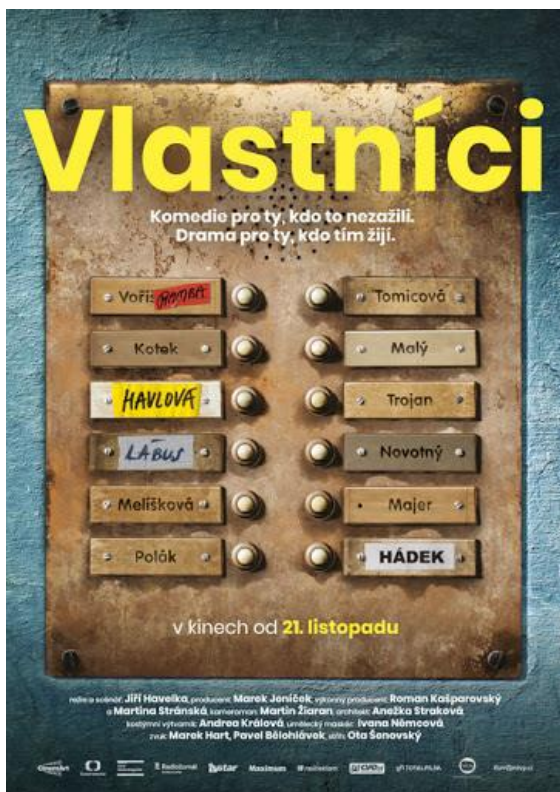
Doufám a věřím, že odted' už bude vše pokračovat v běžných kolejích a časopis bude vycházet tak, jak jste byli dřív zvyklí.

Příjemné čtení vám přeje
Dominik Zajíček
šéfredaktor

Recenze

Vlastníci

Vlastníci jsou česká komedie z roku 2019, kterou jako svůj debut režíroval a napsal k ní i vlastní scénář do té doby pouze divadelní režisér Jiří Havelka. Do hlavních rolí obsadil herce jako Klára Melíšková, Tereza Ramba, Vojtěch Kotek, Jiří Lábus nebo Dagmar Havlová.

Základní dějová linie je jednoduchá. Celý film s výjimkou několika scén především na začátku a na konci snímku se odehrává v jedné místnosti a až dokumentárně snímá průběh jedné schůze vlastníků bytových

jednotek. Hlavním smyslem schůze je dojednat společný prodej půdy, přičemž peníze z tohoto prodeje by potom byly použity na opravu některých zchátralých částí domu.

Hned ze začátku je třeba říct, že Vlastníci jsou bez nadsázky zřejmě jedna z nejkvalitnějších komedií, která v nedávné době v Česku vznikla. Vyhýbá se obvyklému lavírování mezi vtipností a hořkostí, komikou a tragikou, nemá ani ambice stát se „komedií, která pobaví a zahřeje u srdéčka“, což je v poslední době téměř prokletí českých tvůrců.

Každá z postav snímku má svou jasně definovanou roli a smysl v příběhu, což sice na jednu stranu poněkud sráží jejich plasticitu a budí dojem až jakési karikatury, na stranu druhou to ovšem Havelkovi umožňuje využít tohoto prostoru k budování určitého přesahu a komentáře. Snímek tak pro někoho může mít až alegorické vyznění. Většina z postav je totiž znázorněna jako jistý archetyp české společnosti posledních třiceti, čtyřicet let. Chvilé obyčejné bytové schůze se tak Havelkovi stává možností k něčemu většímu – až laboratorně zkoumat anatomii našich vzájemných vztahů a pochopit, proč v nich selháváme. V tomhle chápání pak konec filmu působí až beznadějně, nicméně chladně realisticky.

Herecké výkony jsou ucházející, takřka s jistotou lepší, než jsme viděli v ostatních českých filmech poslední doby. Za zmínku stojí hlavně Klára

Melišková, Dagmar Havlová a Jiří Lábus, kteří své karikatury pojali velmi kvalitně.

Co se technické stránky týče, je náročné udržet divákovu pozornost pouze při jenom rozhovoru v jedné místnosti. Havelka si zde vypomáhá občasnými prostřihy do bytů nájemníků a na zařízení domu, které mají zaznamenávat jejich momentální emoční situace nebo obrazem komentovat jejich promluvy. Nejedná se o špatný nápad, ale při krátkosti času, který zabírají, může být pro některé diváky občas nepochopitelné, co tím režisér myslel.

Musím ovšem vyzdvihnout hudbu, kdy se Havelka rozhodl ve vyhrocených okamžicích použít typicky barokní skladby Jana Dismase Zelenky, což bylo vítané zpestření.

K problémovým stránkám filmu – občas je těžké a skoro až nepochopitelné zaznamenat, o co se režisér právě snaží. To platí například a zejména u rolí nového nájemníka a jeho těhotné manželky, kteří v samotném ději pozbývají smyslu a jsou víceméně zbyteční.

Závěrem, *Vlastníci* jsou příjemným překvapením a náznakem toho, že by se tvorba u nás mohla i zlepšit.

Vlastníci – 80 %

Parazit

Jihokorejská černá komedie
Parazit si v posledních měsících

vydobyла zvláštní pozornost především na festivalu v Cannes, kde byla označena jako nejzábavnější film od dob *Pulp Fiction*, a poté i na Cenách Akademie, kdy se jednalo o vůbec první jihokorejský film, který kdy vyhrál Oscara.

Celý film se zabývá situací čtyřčlenné chudé rodiny (otec, matka, syn a dcera), co si vydělávají skládáním papírových krabic na pizzu. Změna přijde, když syn dostane nabídku doučovat angličtinu bohatou kamarádku jeho přítele. Do její rodiny postupně infiltruje jako zaměstnanec všechny své příbuzné.

Předně je potřeba říct, že *Parazit* není čistokrevná komedie. Zejména od druhé poloviny začne režisér často střídat použité žánry od hororu přes thriller až sociální drama.

Přitom první polovina, kdy postupně probíhá vměšování se do cizí rodiny, je skvělá, má nadsázku a ironii. S postupujícím dějem ale film ztrácí dech a některé okamžiky jsou natahované. V samotném konci pak jako by už režisér rezignoval na realističnost v rámci co nejsymboličtějšího ukončení.

Na druhou stranu je nutné uznat, že technická strana *Parazita* je dokonalá. Pohyby kamery, kompozice obrazů, všechno záměrně působí podivně chladně a temně odtažitě až nepříjemně.

Stejně tak jsou promyšlené i herecké výkony, které nutí s postavami v jednu chvíli sympatizovat, abychom je v druhé litovali a pak jimi opovrhovali.

Jediný (ovšem celkem zásadní) nedostatek filmu je tak zmíněná neuspořádanost konce. Vypadá to, jako by sám režisér nevěděl, co chce v závěru filmem říct, kde je jeho finále, kde je jeho katarze.

Parazit – 70 %

Autor: Dominik Zajíček

Téma čísla: Koronavirus

Komentář ke koronaviru

Koronavirová krize nepřišla znenadání. To, že budou zavedena v Evropě a i nás nějaká opatření, bylo téměř naprosto zřetelné ve chvíli, kdy se po Číně a Asii už i v Evropské unii objevili první nakažení. Přesto bylo uzavření škol, které přišlo v první polovině března, pro nás studenty, a troufnu si říct i pro učitele, poněkud překvapivé a náhlé. Dnes, kdy se zdá, že pandemie se ve většině světa blíží ke svému konci, neuškodí si celý průběh zrekapitulovat a okomentovat.

Takřka ze dne na den byla velká část České republiky nucena zvyknout si na nové podmínky práce, běžných činností, pohybu ve veřejných prostorech, na do té doby nezvyklá omezení života. Učitelé i žáci si museli vytvořit rytmus a naučit se pracovat v distanční výuce. Lidé byli nuceni začít nosit roušky.

A nakonec i z těchto několika měsíců je možné si vzít nějaké poučení a najít možnosti zlepšení do budoucna. V mých očích a v očích většiny studentů je například nutno říct, že se některé části výuky přes internet skrz e-maily, Bakaláře nebo Facebook osvědčily. Jako největší pozitivum bych zmínil naučení se samostatnosti, naučení se vlastního

rozvržení práce. Na jednu stranu chybějící vysvětlování učiva ze strany pedagogů vedlo k tomu, že studenti byli odkázáni sami na sebe a na své schopnosti. Nemyslím si, že je to málo a že to bylo zbytečné. Je pochopitelné, že přes internet vysvětlit matematiku nebo chemii, je obtížnější než při osobním styku. Na druhou stranu to otevírá možnosti pro osvojení si práce se zdroji, s různými materiály a naučení se vlastního myšlení a přemýšlení.

Pokud změníme naši perspektivu na širší, nejen na Českou republiku a její školství, což je téma v současnosti mně nejbližší, vyjevila nám koronavirová krize i několik postřehů v rámci celého světa.

Zcela očividná je například dnešní vzájemná propojenost celého světa, ve kterém je náročné od sebe některé části více nebo méně izolovat a oddělit. To je ovšem docela abstraktní myšlenka. Nabízí se ale i několik těch praktických, především z hlediska geopolitiky a ekonomie.

Když se zaměříme na úplně samotný původ viru, o kterém je dnes téměř jisté, že pocházel z čínského Wu-chanu, vyjevuje se nám stále jasněji, že Čína je země, na kterou si kvůli jejímu politickému zřízení, státním institucím a jejich vedení a jejím záměrům do budoucna budeme muset dávat stále větší pozor a být více obezřetní.

Je dnes už očividné, že Čína aspiruje na pozici globálního hegemonu. To s sebou přináší několik problémů – těmi nejviditelnějšími je, zda je na tuto pozici připravená Čína a

zda jsme na tuto změnu připraveni my. Jejich společnou vlastností je přetrvávající neslučitelnost režimů v Číně a v Evropě. Měli bychom se zamyslet nad tím, zda je nám příjemné děkovat na letišti za zakoupené zdravotnické vybavení a zdráhat se vyjádřit díky jiné zemi, která nám tyto věci dala zadarmo, jen proto že má politické spory s Čínou.

Z hlediska historie se zdá, že koronavirová krize (pokud odhlédneme od nastupující krize ekonomické) bude spíše tou méně významnou epizodou. I tak v sobě skrývá otázky – jako ostatně každá krize. Těmi dnešními otázkami je, jak moc jsme samostatní a jak moc jsme závislí na ostatních (to platí stejně tak o státech jako o jednotlivých lidech). Takovou otázkou je, kam nasměrujeme náš budoucí vývoj. Nevěřím v nějaké zázračné polepšení poloviny světa, o kterém se mluvilo někdy v březnu nebo v dubnu. Lidé budou stále stejní, změní se snad jen to, co budou od sebe a od ostatních chtít. Z pozice optimisty se dá říct, že snad to, co budou chtít, bude dobré. Z pozice pesimisty, že to nebude zas tak špatné.

Autor: Dominik Zajíček

Rozhovory s absolventy

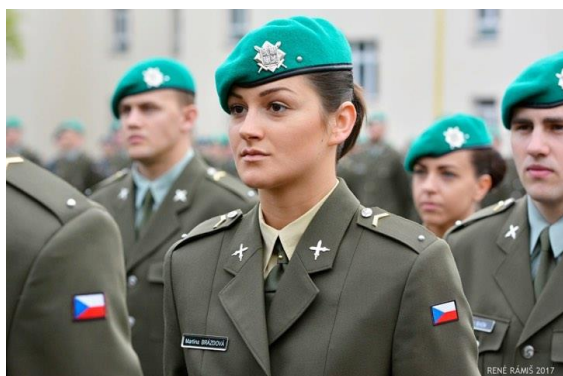
V rámci článku ke koronavirové krizi jsme připravili několik rozhorů s našimi bývalými absolventy a některými učiteli, abychom zjistili, jak se jim změnil běžný denní režim, jejich práce, vyučování nebo jaký je jejich názor na koronavirovou situaci.

Z absolventů jsme vyzpovídali Martinu Brázdovou, Adélu Cekulovou, Kamilu Hausknechtovou, Tomáše Láznu, Moniku Nevrlou a Robina Sedláčka. První část rozhovorů a stejně tak rozhovory s učiteli jsme dělali v druhé polovině května, druhou část s Robinem Sedláčkem ve druhé polovině června.

První část

1. Jak se změnil Váš běžný život, když v této chvíli opomeneme práci?

Martina Brázdová: Asi jako každého mě mimo práci nejvíce zasáhlo omezení volného pohybu. Vnímám to nicméně jako dočasnou nezbytnost. Není to nic, co bude trvat věčně.

Adéla Cekulová: Paradoxně i přes všechna omezení jsem začala více běhat, protože na to najednou byl čas. Na druhou stranu od března už bych za sebou teď měla asi sedm závodů, které se konat nemohly. Takže toto vidím asi jako největší změnu, protože tak dlouhou dobu bez závodů jsem asi ještě nebyla. Dále jsem také na začátku „karantény“ začala často péct, ale toho jsem po nějaké době zase nechala.

Kamila Hausknechtová: Můj běžný život se nějak výrazně nezměnil. Jsem asi více opatrnější, zodpovědnější a chybí mi osobní kontakt s přáteli.

Tomáš Lázna: Řekl bych, že poměrně zásadně. Byl jsem zvyklý hodně se pohybovat mezi přáteli a kolegy, najednou jsme všichni zůstali ukotvení doma s rodinami, informací bylo málo, ještě si často odporovaly. Člověk nechtěl být tím, který svou nezodpovědností způsobí šíření nemoci, takže raději vládní opatření dodržoval. I když ne bez výjimky, i v době nejtvrdějších restrikcí jsem se příležitostně potkal s jedním dvěma kamarády. V rámci zachování psychického zdraví jsem to považoval za nutnost.

Monika Nevrlá: Upřímně? Nijak zvlášť. Tři týdny jsem strávila s rodiči, což bylo rozkošné, ale taky i celkem výzva. Více jsem vařila, což moc normálně nedělám. Teď už vím, že bílek ručním mixérem nevyšlehám. Věděli jste to? V

běžném životě se snažím vše balancovat. Hodně práce, pak hodně kvalitního času s přáteli atd. Teď jsem měla více času na čtení a na úklid. Čistky jsou hodně důležité!

2. Jaký je Váš názor na všechna opatření, která musíme dodržovat, z Vašeho pohledu? Jak jste zvládal/a "karanténu"?

Martina Brázdová: Některá jsou mi po chuti, jiná méně. Pouze praxe ukáže, která z nich jsou skutečně efektivní, nesmyslná nebo je třeba je modifikovat.

Adéla Cekulová: Na začátku mi přišly docela logické kroky, které měly vést k omezení shlukování lidí (a taky jsem byla ráda, že nemusím do školy – no přiznejte se, komu by se to nelíbilo?). Ale pozdější neustálé změny, zpříšňování, uvolňování... no kdo se v tom měl vyznat. „Karanténa“ mi sice překazila některé plány, ale většina

z nich se dá nahradit – třeba narozeniny oslavím o dva měsíce později. Jinak si myslím, že se to dalo zvládnout docela v pohodě.

Kamila Hausknechtová: S dodržováním opatření jsem v pohodě. Vlastně než se Covid-19 dostal do České republiky, byla jsem už nějakou dobu na Filipínách. Bohužel přes opatření, která zaváděla tamní vláda nám bylo znemožněno odcestovat zpět domů. Do ČR jsme se nakonec vrátili díky repatriačnímu letu. A i přesto, že Filipíny nejsou riziková země, šli jsme na 14 dní do karantény dobrovolně. Je to náročné, ale zvládnout se to dá.

Tomáš Lázna: Některá opatření jsem považoval za rozumná, jiná relativně rozumná, ale byla tu i taková, která mi přišla vyloženě nelogická. Beru social distancing, беру roušky, ale na začátku ministr zdravotnictví prohlašoval, že roušku musí mít člověk, i když je sám v autě – proboha proč? Někteří lidé z toho byli tak zmatení, že nosili roušky, i když byli sami na vycházce v lese. Od začátku jsem se snažil řídit principem používání rozumu – a krizi jsem díky tomu úspěšně přežil. Mám pochopení pro to, že vláda na začátku zavedla tvrdé restriktce, dnes je snadné ji za to kritizovat, protože máme podstatně víc informací, ale být v té situaci a reálně rozhodnout není snadné. Ale mám za to, že rozvolňování mohlo přijít rychleji a s jasnou koncepcí, to, co jsme viděli, působilo totálně chaoticky. Vadí mi, že se do normálního

režimu zatím nevrátilo vzdělávání. Jinak osobně jsem zvládl karanténu vcelku dobře, minimálně se mi povedlo zdokonalit kuchařské dovednosti. :-)

Monina Nevrlá: Karanténu jsem si opravdu užívala. Pět let intenzivně pracuji a jako umělkyně na volné noze se musíte neustále ohánět za prací. Nemáme žádnou jistotu, tudíž tato „stopka“ mi vyhovovala. Nikdo nepracoval - nebyl prostor se stresovat, zda vám něco uniká, takže jsem mohla vědomě odpočívat na 100 % a v klidu. Karanténa a celá pandemie má v sobě hodně otázek, ale byla to pro nás všechny novinka. V podstatě nikdo nevěděl, jak se má chovat. Češi museli najednou vystoupit z určité komfortní zóny. Když jsem hned na začátku karantény odjela za rodiči do Prostějova, byla jsem jedna z opravdu mála, co nosila ještě šátek, protože roušky nebyly. Reakce lidí byly směšné. Den na to již celý Prostějov aktivně šil roušky. Myslím si, že jsme to jako národ podchytili celkem dobře. Víte jak to je, vždy je to o člověku a systém jen tak hned nezměníme. Jestli vůbec někdy...

3. Co si myslíte, že nás čeká v nejbližší budoucnosti?

Martina Brázdová: Pevně věřím, že návrat do „normálu“.

Adéla Cekulová: Myslím, že přes léto budou lidé žít tak nějak „normálně“, budou si chtít užít hezkých dní a neřešit koronavirus. Horší bude asi podzim, ale doufám, že se předpovědi o horší druhé vlně nenaplní.

Kamila Hausknechtová: Myslím si, že se budeme muset s touto novou situací naučit žít a přijmout ji. Navíc všechno zlé je pro něco dobré. Ekonomiku tato situace bolí, ale životní prostředí a příroda si trochu oddechne.

Tomáš Lázna: Nechci malovat čerta na zeď, ale bojím se, že v nejbližší době nás čeká krach spousty malých podniků a živnostníků, ke kterým stát nedokázal v době krize rychle a efektivně doručit finanční podporu. Nejsem přítelem rozhazování peněz, ale aby členka vlády, která celou dobu ekonomické konjunktury hospodaří se schodkem, říkala, že podnikatelé si za to můžou sami, protože mají mít vatu, to je vyloženě trapné. Pokud vláda de facto zakázala některým subjektům se žít,

musí za to nést následky, nemůže to hodit na „ty druhé“. Nejedná se o očistnou krizi, kdy by zkrachovaly firmy, které nedokáží uspět na trhu, ale může to položit i řadu těch dobrých, které pak snadno za pár korun spadnou do kapsy oligarchům. A to nemůže být pro ekonomiku dobrá zpráva.

Monina Nevrlá: Absolutně nevím, co nás čeká. A víte co? To je na tom to nejlepší. Lidi, včetně mě, se neustále ženou za něčím, co bude, a zapomínáme na to, co je právě TĚ. Toto mě karanténa naučila. Nemáme kontrolu nad tím, co bude a nebude. Plánujete si celý rok dopředu, váš diář je plný k prasknutí a najednou přijde COVID.

4. Myslíte si, že budeme v rámci republiky schopni zvládnout druhou vlnu, která možná přijde? (prosím čistě Váš názor)

Martina Brázdová: Pokud COVID-19 nepozbude svého charakteru, potom si myslím, že bychom se s potenciální druhou vlnou vyrovnali stejně úspěšně jako s vlnou první.

Adéla Cekulová: Myslím, že zvládnout ano, ale s jakým průběhem by to bylo, to si netroufám odhadovat.

Kamila Hausknechtová: Myslím si, že jsme již v první vlně jsme dokázali, že jsme ochotni dodržovat preventivní opatření a jsme schopni si navzájem pomáhat. Když budeme ohleduplní a

budeme dodržovat základní hygienické postupy apod., můžeme tak lépe zvládnout i promoření obyvatelstva, které je podle mého názoru důležitým krokem do budoucna.

Tomáš Lázna: Pokud přijdou další vlny, myslím, že jsme připraveni je zvládnout. Pokud první vlna něco ukázala, tak to, že i vládě navzdory, i přes její trestuhodnou neschopnost zajistit ochranné pomůcky, má naše země jak potřebné výrobní kapacity, tak relativně funkční zdravotní systém. Navíc už máme víc dat, to je klíčové.

Monina Nevrlá: Nemyslím si, že bychom první vlnu nezvládli, takže není důvod přemýšlet nad tím, zda ji zvládneme, nebo ne. Roušky máme, víme, co máme dělat a spousta lidí má doma zásob na nejmíň dva roky. (smích)

5. Jaký bude návrat zpět do „běžného života“? Myslíte, že to někdy bude možné? (myšleno celkově, v rámci státu, světa)

Martina Brázdová: Pozvolný, v závislosti na konkrétní míře zasažení jednotlivých států virem COVID-19. Česká republika, jakožto jedna ze zemí s nejnižší smrtností, se spíše bude potýkat s dopady ekonomického charakteru, takže bude třeba znovu „nastartovat“ a podpořit především domácí ekonomiku.

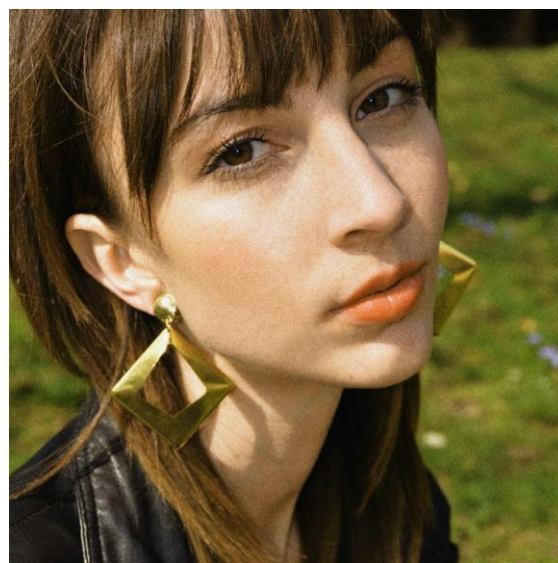
Adéla Cekulová: Pořád čekám, kdy to bude jako s ebolou, o které se najednou přestalo mluvit a panika utichla. Bohužel koronavirus je ve větším rozsahu a stále se jeho „zmizení“ nekoná, takže se budeme asi muset smířit s tím, že celosvětově se budeme k normálu vracet podle postupných uvolňování opatření.

Kamila Hausknechtová: Podle mého názoru je důležité vrátit se do „běžného života“. Musíme jen přijmout určitá opatření, která budeme dodržovat. Na druhou stranu jsou tu lidé, kterým tato situace změnila životy (přišli o práci, firmu) a návrat do jejich „běžného života“ bude těžší.

Tomáš Lázna: Myslím, že je prakticky vyloučené, aby se svět vrátil do stavu, v jakém jsme jej znali v roce 2019. Nedokážu ale pojmenovat konkrétní věci, které se změní, možná to

bude hodnotový žebříček, možná by se ve firmách (i veřejném sektoru) mohl více využívat režim home office, uvidíme časem. Některé věci se naopak, bohužel, jako bezprostřední důsledek krize nezmění. Při pročitání příspěvků na sociálních sítích docházím k závěru, že socialistické myšlení u velké části veřejnosti tu s námi bude nadále. Tedy ten způsob myšlení, který se zde vyvinul pod tíhou 40 let komunistické totality.

Monina Nevrlá: Svět již nebude jako dřív. Já věřím, že svět se obrátí k lepšímu a začátky budou určitě bolestivé, ale proboujet se k něčemu kvalitnímu je vždy cesta trnitá.

6. Vedly Vás poslední měsíce k nějakému uvědomění? Spousta lidí tvrdí, že je naše současná situace donutila k hlubšímu zamyšlení, stalo se to i Vám?

Martina Brázdová: Uvědomění si toho, že mír a bezpečnost všeobecně není samozřejmost považuji za klíčové.

Osobně mě situace nedonutila k hlubšímu zamyšlení, a to především proto, že moje povolání je spjato s vnímáním a chápáním možných rizik a s přípravou ně.

Adéla Cekulová: Nic takového u mě asi neproběhlo.

Kamila Hausknechtová: V osobností rovině mě tato situace dala hodně na Filipínách, když jsme se s přítelem snažili dostat 9 dní domů. Po každé naději přišlo zklamání, vše se měnilo téměř každou hodinu. Psychicky to bylo dost náročné, na druhou stranu jsem si uvědomila, že jsme sice na opačné straně světa, ale v pořádku, zdraví a spolu.

Tomáš Lázna: Obávám se, že k žádnému zásadnímu prozření jsem nedošel. Spíše se mi pouze potvrdily nějaké domněnky, které jsem měl už dříve.

Monina Nevrlá: Já se hluboce zamýšlím již několik let, a to každý den, takže u sebe velkou změnu nevidím. Jak jsem již zmiňovala, byl to pro mě spíš velký odpočinek. Každý, kdo se chce obrátit do sebe, si cestu a čas najde.

7. Můžete prosím ve zkratce zopakovat, co děláte? Jaký měla současná situace vliv na Vaši práci/Vaše povolání? (jestli vůbec)

Martina Brázdová: Jsem vojákem z povolení a momentálně studuji na

Univerzitě obrany v Brně. Vzhledem k tomu, že se na univerzitu rovněž vztahovalo nařízení o uzavření škol, přešli jsme okamžitě na distanční formu studia. Pro mě osobně to znamená dočasné neplnění některých povinností na úkor zvýšených nároků na samostudium. Jsem rovněž vyčleněna do hotovostní jednotky, která může být v případě potřeby nasazena k plnění úkolů spojených s řešením krizové situace. Prozatím hotovostní skupina aktivována nebyla.

Adéla Cekulová: Aktuálně studuji 1. ročník navazujícího magisterského studia učitelství matematiky a fyziky pro střední školy na PŘF UPOL. V posledním „plnohodnotném“ týdnu před vyhlášením opatření jsem dokončila první pedagogickou praxi na GJW a měl následovat návrat do rozběhnutého semestru. Po dvou dnech však přišlo zavření škol a nastal chaos. V některých předmětech učitelé průběh upravili a byli jsme schopni to zvládnout, jiné jsou na tom o dost hůř.

Kamila Hausknechtová: V současné situaci pracuji v oblasti zdravotnictví v mezinárodní společnosti Hartmann jako project manager software aplikací pro nemocnice. V rámci firmy máme určitá omezení, která nám dovolují pracovat každý den na home office. Vzhledem k tomu, že jsme firma orientovaná na zdravotnický trh, je pro nás tato situace spíše „přínosem“.

Tomáš Lázna: Působím jako vědecký pracovník na Středoevropském technologickém institutu, částečně se také podílím na výuce na Fakultě elektrotechniky a komunikačních technologií, oboje v rámci VUT v Brně. V podstatě od začátku krize jsme měli nařízenou práci v režimu home office, pouze ve výjimečných případech a se souhlasem vedoucího jsme mohli navštívit pracoviště. Zhruba první dva týdny krize jsem ve velké míře trávil s ochrannými štíty pro lékaře a zdravotníky, jejichž výrobu jsme se skupinou dobrovolníků rozjeli na Sportcentru – DDM. Celkem jsme jich zkompletovali a rozdali cca 800 kusů. Jinak mě ale práce z domu v ničem zásadně nelimitovala. Výuku jsme skoro ze dne na den přesunuli do kyberprostoru a probíhala formou videokonferencí. A jinak jsem pracoval na článku pro vědecký časopis, k tomu člověku skutečně stačí jen počítač, data jsme měli už delší dobu naměřená, s kolegy jsme se pravidelně radili také formou videokonference.

Monina Nevrlá: Jsem profesionální tanečnice, choreografka, performerka, spolumajitelka modelingové agentury, agentka, stylistka a amatérská herečka. My umělci jsme přišli o práci jako první, takže ano. Karanténa a opatření měla, mají a budou mít velký dopad na naši práci. Doufám, že komerční korporátní společnosti rozhodí trochu více investic do nás umělců, kteří pro ně již několik let pracují za almužnu.

8. Bude těžké se vrátit do “běžného provozu” v rámci Vaší práce? Co asi bude nejtěžší/nejhorší?

Martina Brázdová: Z mého hlediska bude návrat spojen především s časovou náročností plnění úkolů (semestrální zkoušky, první část státnic, kurzy atp.). Ty se za dobu uzavření školy poměrně akumulují a termíny jejich nejzazšího plnění nebudou zohledňovat stávající situaci.

Adéla Cekulová: Nejhorší bude určitě začít chodit do školy. Vzhledem k tomu, že plnohodnotně jsme do školy chodili naposledy před Vánoci, nebude se nám určitě chtít vrátit do kontaktní výuky. Organizačně to ale problém nebude, jelikož se vrátíme až s novým semestrem, jako by se nic nestalo.

Kamila Hausknechtová: Jak jsem již zmínila v předchozí otázce, v “běžném provozu” funguji už nyní. Těžší bude pak návrat do terénu, tedy do nemocnic, kde se tráví spoustu času při implementaci projektů.

Tomáš Lázna: Od tohoto týdne (*pozn. od 18. 5.*) už zase fungujeme v běžném režimu. Návrat nebyl v žádném ohledu problematický. Dokonce ministerstvo rozhodlo, že akademičtí pracovníci nemusí nosit v práci roušky, což je skvělá zpráva. Kromě kolegů jsem se nejvíc těšil asi na náš společný kávovar, ten mi docela chyběl. :-)

Monina Nevrlá: Práce bude, ale otázkou jsou honoráře. Co jsem za těch 5 let mohla vypožorovat je to, že umělecká scéna zde je opravdu podhodnocená, takže si neumím představit, jak při této ekonomické krizi budeme vydělávat. Určitá bublina společnosti na nás apelovala, abychom začali pracovat v jiných oborech, třeba jako pokladní, skladník apod. Umění a kultura je pro svět důležitá. Na stěnách vám visí naše obrazy, v televizi vám hrajeme v seriálech, posloucháte nás v rádiu... Kdo by nás teda měl v tomto případě nahradit? Navíc jsme se rozhodli pro určitý kariérní sen. Přece se ho nebudu kvůli karanténě vzdávat. Žít pro své sny je pro mě motor života.

9. Umíte si představit, že bychom takhle fungovali ještě další měsíce? Jaké by to pro Vás bylo?

Martina Brázdová: Nejspíše nic, co by se nedalo zvládnout, člověk si zvykne snad na vše. I když bez roušky bych se v horkém počasí obešla. 😊

Adéla Cekulová: Nějaký ten měsíc bychom to asi ještě přežili, ale určitě by se nám nelíbilo, že musíme léto trávit zavření doma.

Kamila Hausknechtová: Museli bychom to prostě přijmout. Já osobně trávím ráda dost času venku v přírodě a na zahradě, takže bych to asi zvládla. Jen mi chybí Rakousko a vysokohorská turistika nebo se jen tak procházet po městě s kávou v ruce.

Tomáš Lázna: Umím si představit ledacos, ale jsem rád, že když se venku udělalo hezky, tak nemusíme už sedět doma. I když já osobně bych dejme tomu dokázal fungovat z domu delší dobu, tak celospolečensky by to podle mě byl velký problém, čím delší je prodleva, tím víc lidí zleniví. I já jsem za ty 2 měsíce trochu zlenivěl. Takhle se to dalo ještě nějak překlenout. Co si nedokážu představit, tak že by měly být další měsíce zavřené kulturní instituce, hospody, sportoviště atp. To bychom se totiž pak neměli kam vracet, provozovatelé by zkrachovali.

Monina Nevrlá: Já měla určité úspory a od své rodiny se mi vždy dostane podpory, ať jde o cokoliv. Tudíž by mi to bylo asi nepříjemné, ale zvládla bych to. Musela bych. Nad „co by kdyby“ je zbytečné přemýšlet, prostě věřím v nejlepší a snažím se situaci uchopit tak, aby mě nijak ve velkém neomezovala.

10. Chtěl/a byste něco vzkázat našim čtenářům?

Adéla Cekulová: Pokud si myslíte, že na vysoké škole probíhala distanční výuka lépe než u vás, jste na omylu. Vy aspoň víte, kdy se uzavírají známky, my nevíme ani termíny některých zkoušek.

Kamila Hausknechtová: Pojdme být i nadále ohleduplní a zodpovědní k sobě i k našemu okolí, snažme se zase

normálně žít, užívat si života a lidí kolem sebe, protože to jde i s omezením ☺

Tomáš Lázna: Nebojte se vrátit do školy, až to vláda dovolí všem. Snad s výjimkou těch, kteří by patřili k vyloženě ohroženým skupinám. COVID-19 je sice nebezpečný, ale musíme se postupně naučit s ním žít tak jako s ostatními nemocemi. A potřebujeme vzdělanou společnost, která dokáže efektivně čelit krizím budoucím.

Monina Nevrlá: Ráda bych hlavně mladé generaci vzkázala toto: nemyslete si, že víte méně než vaši rodiče. Čtěte, cestujte, googlujte, naslouchejte, inspiруйте se a inspirujte. Konverzujte! A to hlavně s rodiči! Nad nikým se nepovyšujte a před nikým se neponižujte. Nemyslete si, že víte a umíte všechno. Každá situace vás učí a posouvá dál, tak se jim otevřete. Láska a touha vás motivuje a umět být zranitelný vás dělá odvážným. S láskou Monina.

Druhá část

1. Když opomeneme práci, jak se změnil tvůj běžný život během koronavirové krize?

V přímé souvislosti s koronavirem se nezměnil (pokud vynecháme práci) takřka nijak. Využil jsem volného času a zkusil zhubnout. To je tak všechno. Ale shodou okolností jsem těsně před

koronavirem zjistil, že moje manželka je těhotná, a tak jsem koupil větší byt. No a týden po podpisu hypotéky přišel nouzový stav. Takže změny byly velké, ale že by to bylo přímo skrz covid, to ne.

2. Jaký byl tvůj názor na všechna opatření, co jsme museli dodržovat?

Z pohledu věcného si myslím, že co se týče omezení, tak byla přijata vcelku rozumně a rychle. Co se týče následní „pomoci“ ze strany státu, tak si myslím, že byla a pořád je pomalá, a ne úplně dobře zacílená. Z pohledu právního mám silné výhrady k tomu, jakým způsobem se ta opatření přijímala. U spousty z nich mám velké pochybnosti o jejich ústavnosti.

3. Setkáváš se nějak v praxi s tím, že je pomoc státu pomalá?

Teď (21. 6. – pozn. red.) se vlastně čeká už jenom na Covid-nájemné, což je

dotiční program, který má přispět na náklady v období od 1. 4. do 30. 6., jenže ty jsou dávno povětšinou splatné, to znamená, že lidem, kteří je neměli z čeho zaplatit, již naběhly sankce. Druhá věc je ta nejistota, ve které se hromada lidí po celou dobu nacházela. Když už nakonec přišel stát s nějakým programem, bylo to s měsíčním zpožděním. Dnes už je v principu jedno, lidé buď závazky zaplatili a někde jinde dluží, nebo je nezaplatili a doufají, že jim pomůže nějaký odklad. A pochopitelně se stahují mračna nad žalobami o náhradu škody proti státu.

4. Myslíš, že nás čeká druhá vlna?

To je otázka mimo jakoukoliv moji schopnost to odhadnout. Každý říká něco jiného, a to i v rámci odborné diskuze. Můžu vycházet jen z toho, že španělská chřipka měla 3 vlny, normální chřipka se vrací každý rok cca dvakrát, takže druhá vlna možná bude. Na druhou stranu jiné „pandemie“ jako SARS nebo ebola jsme relativně vyřešili během jedné vlny. Takže závěrem nevím.

5. Myslíš, že se svět nebo myšlení lidí v posledních měsících změnil, resp. změnilo?

Myšlení lidí podle mě v dlouhodobém měřítku ne. Na pandemii se nakonec zapomene a myšlení lidí se bude dál vyvíjet konstantní rychlostí jako doposud. Spíš

se bojím, aby se nezměnil s blížící se krizí svět.

6. V čem myslíš, že by se mohl změnit? Z čeho máš obavu?

Každá ekonomická krize přinesla změnu. Za života mých praprarodičů došlo k podstatné změně režimu dvakrát, za života mých prarodičů taky dvakrát, za života mých rodičů zatím jen jednou, je naivní si myslet, že za mého života k tomu nedojde. A já se trochu bojím, aby krize po covidu nebyla spouštěč.

7. K čemu myslíš, že by mohla vést?

Mám z historie takový pocit, že změny jsou v protikladu. Po monarchii přišla republika, po totalitě demokracie. Teď máme demokracii, ta má pochopitelně chyby. Lidé jí vyčítají slabost, chtěli by pevnější ruku na ty, kteří se podle nich nechovají v souladu s tím, jak by se chovat měli. Přestává být důležitá pravda a začíná být důležitější názor. Já jsem racionální člověk. Systém založený na pocitech, náladách a emocích mi nahání husí kůže.

8. Když se teď vrátím k tvé práci, ta se změnila jak?

Ta se změnila řekl bych sezonně. Během covidu se agenda smrškla na covid-témata, sledování opatření a odpovídání na zvědavé dotazy klientů týkající se typicky věcí, které slyšeli před

10 minutami na tiskové konferenci. S tím, jak se ty informace měnily, bylo těžké odpovídat. Soudy ale byly zavřené, klienti byli doma a co šlo, to odložili. Takže si umíš představit, že po 3 měsících relativního klidu se teď před prázdninami všichni zbláznili a bouchám dvanáctky (*úsměv*).

9. Byla vidět v chování klientů nějaká výraznější změna, nervozita, nebo se to lišilo případ od případu?

Každý reagoval jinak. A překvapivě od některých bych to nečekal. Někdo v panice volal, co má dělat, někdo chtěl normálně chodit do kanceláře, protože „je to jen silná chřipka“. Ale většina byla rozumná a velmi rychle se adaptovala na poskytování právních služeb e-mailem.

10. Teď už se praxe navrácí víceméně do běžných kolejí?

Vcelku ano, je toho víc než normálně touhle dobou. Před prázdninami a během nich bývá obecně práce nejméně, takže na červen je to nezvyklý záпřah, ale ono se to zase srovná. Holt všichni dohání resty.

11. Vyhovoval ti přístup práce přes e-maily? Dovedl by sis ho představit po delší dobu?

Popravdě spíše ne. Já zakládám praxi na osobním kontaktu s klientem, chci s lidmi mluvit, chci je znát, chci, aby

mi řekli o problému pokud možno maximum, a nikdo se do e-mailu neotevře tak jako při osobním jednání. Na něm stavím svůj, doufejme, úspěch. Anonymní e-mailová poradna není to, co chci dělat.

Rozhovory s učiteli

1. Jak se změnil Váš běžný život, když v této chvíli opomeneme práci?

Mgr. Jakub Fojtík: Velice moc se toho nezměnilo. Jako všichni trávím více času doma, což je potřeba kompenzovat. Chodím více na procházky, jezdím na kole, občas si zahraju nějakou hru apod.

Mgr. Magdalena Marková: V soukromé oblasti rozhodně k lepšímu. Jako rodina trávíme mnohem více času spolu oproti běžnému režimu. To je benefit, který si opravdu užíváme.

Mgr. Josef Hlaváček: Změna spočívá hlavně v tom, že jsem daleko více s mou rodinou, která mě moc potřebuje. Dále pak je to ta forma výuky i možnost naplánovat si práci dle aktuálních časových možností.

Mgr. Lucie Pavlíková: Opatření zavedená kvůli koronaviru mi nějak zásadně běžný život nenarušila.

2. Jaký je Váš názor na všechna opatření, která musíme dodržovat, z Vašeho pohledu?

Mgr. Jakub Fojtík: Opatření jsou a byla dle mého názoru na místě. Už je to ale dlouho, proto vítám současné uvolňování. Co se týče školy, asi bych byl radši, kdyby uzavření přišlo s alespoň denním předstihem, abychom mohli žáky lépe připravit. S tím se ale bohužel nedalo nic dělat.

Mgr. Magdalena Marková: Samozřejmě mám chuť říct, že opatření byla zbytečně přísná. Ale netroufám si je hodnotit. Určitě přispěla k rychlému utlumení epidemie koronaviru v ČR. Otázkou je, jestli takové razantní utlumení bude úplně ku prospěchu věci.

Mgr. Josef Hlaváček: Opatření se snažím dodržovat, ale je třeba si zachovat i zdravý rozum a ověřovat si pravost informací. V současné době je totiž na internetu velké množství protimluvů. Proto kladu důraz na verifikaci z různých zdrojů (především z německy mluvících webů).

Mgr. Lucie Pavlíková: Věřím, že nařízená opatření byla nutná, a jak se ukazuje z hlediska počtu lidí, kteří nemoci podleli, i účinná. Otázkou je, jaké dopady budou mít tato opatření na naši ekonomiku.

3. Co si myslíte, že nás čeká v nejbližší budoucnosti?

Mgr. Jakub Fojtík: Spousta práce, především. 😊 Doufám, že od září pojedeme v normálním režimu. Myslím, že i Vám, žákům, bude tou dobou škola chybět.

Mgr. Magdalena Marková: Z plošného testování obyvatelstva vyplynulo, že nedošlo k výraznému promoření populace. To nás tedy ještě čeká. O příčinách, proč se tak stalo, můžeme zatím jen spekulovat. Je pravděpodobné, že minimálně jedním z důvodů jsou právě ona velmi přísná opatření (z mého pohledu), která byla v ČR zavedena. K promoření ale musí nutně dojít. Jakým způsobem proběhne, to je otázka, na kterou teď zřejmě nikdo nezná odpověď.

Mgr. Josef Hlaváček: Zanedlouho to budou prázdniny :-D Jinak se rád nechám překvapit pozitivními zprávami ohledně koronaviru.

Mgr. Lucie Pavlíková: Trochu jiný život – doufám, že lepší ☺

4. Vedly Vás poslední měsíce k nějakému uvědomění? Spousta lidí tvrdí, že je naše současná situace donutila k hlubšímu zamyšlení, stalo se to i Vám?

Mgr. Jakub Fojtík: Snad jen k tomu, že jsme byli jako společnost navyklí na vysoký standard. Brali jsme spoustu věcí jako samozřejmost bez pomyslení na to, že bychom o ně mohli přijít nebo nám je mohl někdo zakázat. Na mysl mám teď celou řadu služeb, obchodů, podniků apod.

Mgr. Magdalena Marková: Určitě. Já tuto „dobu koronavirovou“ hodnotím vlastně kladně. Jako rodinu nás to stmelilo. Přineslo mi to paradoxně i čas na moje koníčky. Je škoda, že si nelze část toho klidu přenést do normálního režimu. Na druhou stranu nám všem už dost chybí kolektiv lidí, se kterými jsme zvyklí se běžně stýkat a vídáme se s nimi rádi. Velkým problémem je a bude ekonomický dopad, to je bohužel jasné. Pro lidi, kteří se potýkají s nedostatkem financí, ať už například z důvodu ztráty zaměstnání nebo s ohledem na pozastavení podnikatelské činnosti, to jistě zas tak radostný čas není...

Mgr. Josef Hlaváček: Měl jsem vždy na svět realistický pohled a snažím se být nohama pevně na zemi, ale přiznám se, že mě poslední měsíce nemile překvapily. Nyní si uvědomuji, co všechno jsem považoval za samozřejmé a jak je vidět, vůbec to samozřejmé není a nebylo.

Mgr. Lucie Pavlíková: Určitě. Myslím si, že všichni lidé měli čas uvědomit si, co je v životě skutečně důležité.

5. Jak vnímáte distanční studium z Vašeho pohledu? Jak se přes internet vyučují právě Vaše předměty?

Mgr. Jakub Fojtík: Mé předměty jsou anglický jazyk a informatika. Obojí se na dálku učí dobře. V angličtině nepracujeme tolik s učebnicí. Snažím se úkoly různě ozvláštnit. Aktuálně třeba čteme knihu v angličtině (podotýkám že učím jen primu). Informatika je různorodá. Žáci jsou zvyklí, že jim vše ve škole vysvětlíme, ale z domu už se musí trochu snažit i oni. Někdy pošlu mnou vytvořený návod na konkrétní program, někdy je odkážu na videa na YouTube. Prezenční výuku to samozřejmě nahradit nemůže.

Mgr. Magdalena Marková: Biologie je soubor témat, která se až na výjimky většinou dají krásně odučit i bez osobní přítomnosti. S chemií je to přesně obráceně. Mnohá témata se učí na dálku obtížně. Je pro mě dost náročné připravit učební materiál tak,

aby žáci látku pochopili bez zpětné vazby ve formě dotazů, které jsou mi normálně položeny během výkladu. Moje myšlení je chemií prosáklé a co já považuji za jasně srozumitelné, nemusí být bohužel srozumitelné i pro žáka. Mile mě překvapilo zjištění, že studentům mé vysvětlení pedagoga chybí. Že jim dobře vypracované učební texty nestačí.

Mgr. Josef Hlaváček: Distanční studium je další forma výuky, kterou se dá také naučit. Dle mého názoru ale není nejlepší. Nám ale nic jiného nezbývá, takže jsme na ni všichni přistoupili. Smysl ale přesto má – dají se distančně zadávat různá cvičení k jazykovým certifikátům. A u několika tříd toho skutečně využívám. Kdybych ale mohl měnit, tak stojím už zítra ráno u tabule.

Mgr. Lucie Pavlíková: Je to náročné. Zejména čeština, protože zadáváte a kontrolujete de facto tři předměty v jednom (literaturu, mluvnici a sloh). Snažím se každému studentovi psát zpětnou vazbu, což je značně časově náročné.

6. Každý student i každá třída má sice jiný přístup, ale pokusil/a byste se jejich zcela jistě poctivou práci objektivně zhodnotit? Dočkáváte se dostatečné odezvy?

Mgr. Jakub Fojtík: Každá třída je jiná, to ano. Já myslím, že drtivá většina pracuje zodpovědně a plní vše řádně a včas. Ze začátku muselo být pro žáky těžké vytvořit si nějaký nový řád a

přizpůsobit se distanční výuce. Teď už je to vše v zajetých kolejích a vždy se spolu domluvíme.

Mgr. Magdalena Marková: Upřímně, já jsem celkově velmi mile překvapena ochotou žáků ke spolupráci při výuce. Po vyhlášení karantény jsem očekávala spíše potíže s nastartováním výuky, problémovou komunikaci. Ukázalo se, že zbytečně! Samozřejmě sem tam někdo něco zapomene. Navíc bych řekla, že v poslední době už je znát určitá míra únavy, ale to nejen ze strany studentů, pozoruji to i na sobě. Osobně ale neučím ani jednoho žáka, který by se mnou dlouhodobě nespolupracoval.

Mgr. Josef Hlaváček: Snažím se vždycky ohodnotit poctivě vypracované úkoly. Problémem ale v současnosti je, že ne vždy jsou práce poctivě vypracovány studenty ... Spousta studentů se ale odměny ve formě krásné známky dočká.

Mgr. Lucie Pavlíková: Je to hodně individuální. Jsou studenti, kteří v přímé výuce moc nepracovali, a nyní se to ještě umocnilo, jelikož jsou odkázáni sami na sebe. Na druhou stranu pozoruji, že spoustě studentů tato forma vyhovuje, zejména co se časového rozvržení týče. Studenti si rozčlení učivo dle svého časového plánu nebo podle nálady. Výsledkem jsou nádherné zápisy i projekty. Mnohé z nich jsem poslala i do soutěže (např. v rámci němčiny do soutěže, již vyhlásilo nakl. Hueber).

7. Co Vám na této formě výuky vyhovuje nejméně (případně nejvíce)?

Mgr. Jakub Fojtík: Neustálé a nekončící příchozí zprávy. Na to jsem předtím nebyl zvyklý. V prvních několika týdnech mi nepřečtené zprávy přetékaly do dalšího dne, protože jsem je nestihl vyřizovat. Nejvíce mi vyhovuje to, že si můžu práci rozvrhnout podle sebe.

Mgr. Magdalena Marková: Časově dost náročné je zpracovat všechny studijní materiály do elektronické podoby. Chybí mi osobní kontakt se žáky a okamžitá zpětná vazba k probíraným tématům.

Mgr. Josef Hlaváček: Pokud chci být v nynější době spravedlivý, musím měřit všem stejným metrem. A o to se také snažím. Proto mi některé práce zaberou neskutečné množství času. A pak také někteří studenti, kteří neplní své povinnosti. I toto řeším a stojí to velké množství času – zcela zbytečně. Toto jsou tedy negativa. Má to ale i své výhody. Kupříkladu nutí studenty ke samostatnosti. Věřím, že pro studenty je to velký komfort být ve škole a mít k ruce učitele či spolužáka, který poradí tak, aby došli ke správnému výsledku. Nyní jsou na to doma všichni sami a snaží se radit na internetu.

Mgr. Lucie Pavlíková: Těším se, až se vrátíme k běžné výuce. Chybí mi

přímá interakce se studenty. Vysvětlování a odpovídání na mnohé dotazy online vede často k nepochopení.

8. Jak to vidíte do budoucna? Bude pro studenty hodně těžké navrácení se k běžnému vyučování?

Mgr. Jakub Fojtík: Myslím, že to bude velký šok pro nás pro všechny.

Mgr. Magdalena Marková: Upřímně, bude to těžké i pro mě. A to přesto, že na rozdíl od žáků vstávám denně v 6:00 ☺. A teď vážně. Jistě si budou žáci muset zase zvyknout na ranní vstávání a opustit domácí pohodlí. Pro studenty ani učitele to nebude problém. V čem problém vidím, to je po tak dlouhé době nástup malých dětí do školky. Tam jsem přesvědčená, že tak dlouhá proluka a tolik času, který školkové děti tráví s rodiči, by mohlo přinést mnohým dětem problémy v počátku obnovené docházky.

Mgr. Josef Hlaváček: Dá se očekávat, že se náš život, který jsme žili před pandemií, asi změní. Ale nechme se překvapit. Snad to ale nebude tak horké, jak píší v nejrůznějších médiích. Nejhorší je, když člověk začne propadat mediální hysterii.

Mgr. Lucie Pavlíková: Myslím, že spousta vyučujících (ale i studentů) byla nucena naučit se pracovat s mnoha online interaktivními aplikacemi. Věřím, že jimi bude obohacena i budoucí přímá

výuka, a tak návrat k běžnému vyučování nebude pro studenty zas tak těžký.

9. Myslíte si, že tato forma studia něco přinesla/přinese?

Mgr. Jakub Fojtík: Rozhodně! Já v tom vidím jedno velké pozitivum – lepší informační gramotnost všech účastníků distančního vzdělávání. Počínaje správnou podobou emailové zprávy, přes zdokonalení v práci s operačním systémem, novými programy, které byly během karantény zdarma, konče kritickým myšlením ve vyhledávání informací.

Mgr. Magdalena Marková: Každá zkušenost je dobrá zkušenost.

Mgr. Josef Hlaváček: Určitě budeme bohatší o nové zkušenosti. Studenti si vyzkoušeli nové formy výuky, všichni jsme se vzdělali v nových komunikačních prostředcích, kterých každý rok přibývá jako hub po dešti. A my učitelé zase zvládneme analyzování situací, reporting. Celkově vzato jsme všichni bohatší o nové poznatky.

Mgr. Lucie Pavlíková: Mně osobně tato forma studia donutila k přemýšlení, co bych v budoucnu mohla dělat lépe.

10. Chtěl/a byste se již navrátit k prezenční výuce, nebo Vám tato forma zatím vyhovuje? Proč?

Mgr. Jakub Fojtík: Určitě bych uvítal návrat k prezenční výuce. Distanční výuka je na mě příliš neosobní.

Mgr. Magdalena Marková: Ano! Už bych se už opravdu ráda vrátila k prezenční výuce.

Mgr. Josef Hlaváček: Ihned, zítra v 8h ráno.

Mgr. Lucie Pavlíková: V určitém směru má distanční výuka výhody. Pro mě osobně převažují ale spíše negativa. Ať se již jedná o mnohem vyšší časovou náročnost, nebo o chybějící přímý kontakt se žáky i s kolegy.

11. Chtěl/a byste něco vzkázat našim čtenářům?

Mgr. Jakub Fojtík: Ano. Chtěl bych jim tímto poděkovat za spolupráci a také trochu vybídnout k tomu, aby využili množství dočasně zpřístupněného obsahu, který je teď na internetu k dispozici.

Mgr. Magdalena Marková: Už se těším, až se opět osobně potkám s kolegy i se svými studenty.

Mgr. Josef Hlaváček: Určitě. Dodržujte hygienické zásady, nepropadejte panice a buďte dobré mysli.

Mgr. Lucie Pavlíková: Ať nezapomenou na své uvědomění, ke

kterému v době koronavirové dospěli.

Příběh na pokračování

Rybníková odplata

Ležela jsem s rýmou ve svém pohodlném pelíšku a přemýšlela, jak Billovi včerejšek vrátit i s úroky. Rozhodla jsem se, že ráno zahájím válečnou operaci. Tak tedy první krok: Zajdu za Sissinkou a diplomacií na velmi vysoké úrovni vyjednám spojenectví. Druhý krok: Vymyslíme se Sissinkou pečlivě promyšlenou a do všech detailů naplánovanou pomstu. Jako třetí krok už mě nic nenapadlo a navíc se mi už únavou klížily oči, proto jsem vymyšlení jednotlivých kroků nechala na ráno.

Při vrcholení svítání jsem se opět vyvalovala na vyhrátém schodku mezi zahradou a verandou (z důvodu nachlazení na polštářku a pod dekou) a přemýšlela, tentokrát ne jak otevřít zavíčkovanou krabici plnotučného mléka stojící přímo přede mnou, ale nad přeslaskou odplatou. V tu ránu mě ale napadlo, že se budu muset, až půjdu vyjednávat za Sissinkou, dostat přes Billovu zahradu, což je pro mě zakázané území. Nechala jsem proto jednotlivých kroků a začala obhlížet situaci. Po dvou minutách jsem už stála v prostoru, kde se každé kočce naježí chlupy a začne jí tlouct srdíčko jako o závod. Naštěstí Bill pořád chrněl - žádné nebezpečí nehrozilo a já jsem s oddechem stála na pozemku kočky Sissinky, která se právě

procházela. Na podobném schodku, jako máme my, už měla připravenou snídani v podobě mlíčka v kytičkované misce. To JÁ jsem měla mlíčko v misce naposled tak před dvěma měsíci. Sissinka si mě všimla. Pozdravila mě: „Mňaucta, Lily, potřebuješ něco nutného?“ otázala se mě a upravila si růžovou mašličku na její šíji. Já jsem jí vylíčila, jak mě Bill neustále otravuje a jaké to má následky - ty všichni známe, večerní hladovka a rýma. Sissinka celou dobu poslouchala a přikyvovala. Pak jsem ji začala přesvědčovat, proč potřebuji její spojenectví. Po chvíli ji už tisíce a tisíce mých zdoluhavých argumentů přestaly bavit a konverzaci uťala krátkým: „Fajn, pomůžu ti. Vidím, že to potřebuješ.“ A pozvala mě na ranní misku mléka.

Když jsme seděly, mimochodem zády k plotu oddělujícímu Billovu a Sissinčinu zahradu u snídaně a povídaly si taky chvíli o něčem jiném než stále jen o Billovi, uslyšely jsme najednou za sebou otravný hlas. „Dobré jitro, dámy, ranní mlíčko?“ Bill. No jasně. Otočila jsem se a vyplázla na něj jazyk. On také, samozřejmě. Jenže pak přišlo to nejhorší - Bill se začal na Sissinčinu zahradu pohrabávat. Ta zaječela tak silně, až jí z krku spadla růžová mašlička.

Utekly jsme se Sissinkou až na ulici. Běžely jsme jako vítr dál a dál... až jsme zjistily, že jsme u rybníku. Ohlédly jsme se. Bill uháněl pochopitelně za námi. Díkybohu jsme byly dvě na jednoho. Skryly jsme se do bezpečného

keříku a přemýšlely, jak se Billa zbavit.

Vylezla jsem z křoví, abych obhlédla Billovo konání. Ten vztekle prohledával všechny keře, až se přiblížil k tomu našemu. Já se posměšně usmála, protože to bylo přesně to, co jsme potřebovaly. Zamňančela jsem na Sissinku: „Tři, dva, jedna, TEĎ!“ a vyběhly jsme z úkrytu ven druhou stranou. Oběhly jsme několik keřů směrem k Billově ocasu. Chytily jsme ho drápky. Bill bolestně zavyl a rozběhl se směrem k vodě. Karamba, pomyslely jsme si obě naráz. Plán jsme vymyslely tak, že Billa odeženeme hodně daleko a utečeme! Bill skočil jako kůň v parkourovém závodě přes překážku do vody, až vystříkla na břeh. My jsme se zuby nehty držely jeho ocasu. Bill přepravoval rybník jako vorvaň a hnal se, opět jako kůň, ale tentokrát v dostizích, daleko směrem od vsi. Mrkla jsem spiklenecky na Sissinku. Seskočily jsme z Billova ocasu a utíkaly zpět až domů. Bill se za námi ani neohlédl. Plán vyšel.

Ten den se mi výpravu ven podařilo skrýt a večere mi byla naservírována až pod nos k pelíšku. Jako na zámku. Byla propečená vepřová kotletka, tak jsem si to užila. Z čeho jsem ale měla radost nejvíce? To, že se Bill ze své pomsty dlouho těšit nebude!

Vořech s. r. o.

Vychutnávala jsem si večeri.

Ležela jsem u velkého okna s výhledem do předzahrady a tu vidím, jak se ke svému domovu sune jako spráskaný pes Bill. Nevšiml si mě. Chacha, opět jsem slízla smetanu JÁ, madame Lily! Ale nějaké neblahé tušení mi říkalo, že se Bill bude chtít co nejdříve pomstít... Aspoň tak to bylo vidět v jeho očích.

Nastala temná chmurá noc. Ani déšť nechyběl a sem tam taky uhořel nějaký blesk a zahřměl hrom, jako by se na někoho zlobil. Když se ještě doplnil úplněk (a že svítil, jako kdyby mu šlo o život), který krajinu stříbřitě ozařoval, vytvářelo to opravdu děsivou atmosféru. A do téhle spouště se vypravil pomstychtivý nepřítel - Bill. Budu vám vyprávět, proč se do takové maly vypravil.

Přemohla ho samozřejmě touha po pomstě. Vydal se přes ulici do zahrady psa Bena, který bydlí z druhé strany vedle nás. Šel ho požádat o pomoc. Ben mu vyhověl a přidal dobrou radu: „Poslouchej," promluvil k Billovi, „v sousední vesnici sídlí společnost Vořech s. r. o. Říká se o nich, že každému psovi pomůžou pomstít, i dokonce se zbavit jakékoli kočky." Bill se zájmem poslouchal. Ben pokračoval: „To bychom mohli zkusit, souhlasíš?" Bill pochopitelně souhlasil. Oba psi se vyplížili na ulici. Pokračovali v cestě okolo rybníka, až došli po hodině do sousední vesnice. Měli neobyčejné štěstí - nachomýtli se totiž přímo k poradě Vořech s. r. o. Domluvili se s nimi na spojení. „Dobře tedy," řekl lídr

Vořechů, který se představil jako Vector, „pomůžeme vám za dvacet kuřecích kostí. Ale můžete nám je dát až po dokončení akce.“ Bill a Ben moc rádi přislíbili a spokojeně se vrátili zpátky do naší vesnice.

Ráno jsem si hrdá i nervózní vyšla se Sissinkou k rybníku. To se ale ukázalo jako poměrně špatný nápad, protože po noční bouřce bylo na cestičce mokro, kaluže a bahno. Najednou jseme uslyšely přerušovaný rozhovor. Zaslechly jsme jména Bill, Ben, Vector, Margot a Bob. Bylo nám to divné, ale zároveň jsme měly jasno v tom, že to musí být *ten* Bill, poněvadž žádný jiný Bill v okolí není. Najednou se ale o nás pokusil infarkt a psotník dohromady. Ale spíš psotník, jelikož se na nás z keře vyřítila smečka psů. Bylo jich pět a já poznala Billa a Bena. Jedna byla dokonce fena, tak to byla asi ta Margot. Sissinka si narychlo rozvázala mašličku pod bradou (tentokrát ji měla žlutou jako sluníčko) a odhodila ji do přerostlé trávy. Psí banda nás zatlačila do rybníka. Až usoudili, že už jsme dost promočené, vylezli ven a nás tam nechali. Šlapala jsem vodu o sto šest. Ale v tu ránu jsem si uvědomila, že nikde kolem sebe nevidím Sissinku. Zamňančela jsem na celé kolo: „SISSI!“ Došlo mi, že není jiná možnost, než se potopit a po Sissince se rozhlédnout. Pane bože, snad se neutopila! zoufala škarohlídská strana mého já. Lily optimistka a Odvážná Lily však zvítězily. Sissinka je nejchytřejší kočka v celé vesnici, musela přeci něco

udělat! Rozhodla jsem se, že nejlepší bude potopit hlavičku a porozhlédnout se po ní. Ale kde nic tu nic. Zmizela. Nahrnuly se mě slzičky do očí. Sissinka se přeci nemohla utopit! Zbývalo mi jediné řešení. Bylo mi to sice proti srsti, ale nic jiného se dělat nedalo. Potopila jsem se celá a začala se hrabat čím dál do větší hloubky. Sissinka nikde. Já se ale rozhodla, že ji najdu. Vyhrabala jsem se na hladinu a chvíli se vydýchala. Pak jsem se zase potopila a "proplavávala" celý rybník. A najednou jsem uviděla Sissinku potápějící se dolů. Tak super, už jsem ji našla. Byla ale už docela ve velké hloubce. Vyplavala jsem na hladinu a zhluboka se nadechla. Šla jsem ji zachránit. Potápěla jsem se čím dál hlouběji. Kyslík mi čím dál víc ubýval. Konečně jsem byla u ní. Popadla jsem ji pod rameny a začala se hrabat nahoru. Už se mi zatemňovalo před očima, jak už jsem měla dech zadržovaný déle jak dvě minuty. Sissinka, která se nalokala vody, nás ještě stahovala dolů. Už jsme byly skoro u hladiny, když mi moje kamarádka vyklouzla a začala se zase potápět. Zaúpěla jsem, ale naštěstí se mii ji podařilo zase dostat pod kontrolu. Najednou jsme se vynořily. Já se konečně zhluboka nadechla. Zdaleka jsme ale ještě neměly vyhráno. Kdybych teď zkolabovala já, tak jsme v čudu. Mávala jsem ve vodě zadními nožkami, předními jsem pevně sevřela Sissinku. Byla to náročná cesta. Sissi jsem na hladinu vytáhla někde uprostřed rybníka, takže jsem musela překonat

polovinu šířky rybníku. Moc se mi nedařilo, Sissinka byla plná vody, tak nás pořád stahovala do hloubky. Po chvíli už byl důvod jásat, protože jsem "přeplavala" s mou kamarádkou půlku vzdálenosti. Najednou ale přišel zvrát. Sissinka mi vyklouzla z tlapek a začala se potápět dolů. A já jsem začala panikařit. Doteď jsem se ovládala, ale už jsem to nevydržela. Začala jsem hystericky brečet, až jsem se zajíkala. To mi znemožňovalo zadržet dech. Vůbec jsem netušila co budu dělat. Jenom jsem viděla Sissinčino tělíčko, jak klesá dolů do hlubiny. Zadní nohy už jsem měla zesláblé, jak jsem se jimi pořád poháněla. Najednou se mi nohy hýbat přestaly. Omdlela jsem. Poslední, co jsem zaregistrovala, bylo jak mě něčí ruka chytla za pravou přední packu.

Probudila jsem se. Ležela jsem někde v trávě. Měla jsem už docela dost síly, abych se posadila a rozhlédla se kolem. Na čumáčku mě zašimralo stéblo přerostlé trávy. Rozhlédla jsem se. Ležela jsem ve vysoké trávě u našeho rybníka a byla jsem zabalená v heboučkém ručníku. Vedle mě ležela Sissinka. Doplazila jsem se blíž k ní. Spala. Začala jsem přemýšlet o tom, kdo nás vlastně zachránil. To už mě ale někdo oslovil: „Lily? Už ses probudila? To je dobře.“ Poznala jsem pana Nováka, souseda odnaproti, jehož největším kníčkem bylo rybaření. Kousek dál seděl jeho pes Baryk. Pan Novák mi osušil kožíšek a sebral mi můj

ručník. Potom už mě nechal, ať odpočívám. Během chvílky jsem usnula.

Panička vyhodnotila, že něco jako kočičí puberta asi vážně existuje, protože už potřetí mě musí trestat večerní hladovkou. Byla brutálně našťvaná, když zjistila, že jsem se málem utopila v rybníku. Za to asi můžu já, že? Byla na mě po zbytek dne namračená jako čarodějnice. Fakt příjemné odpoledne. Navíc jsem v jednom kuse kýchala, protože jsem si zadělala na rýmu jako trám, sotva jsem se vykurýrovala z té předchozí, kterou jsem chytila z máchání se v kašně. No nic, však Bill, Vořeši i Ben ještě zapláčou, pomyslela jsem si, když jsem zabalená v tlusté dece ležela na gauči. Už jsem usínala, stihla jsem však ještě zachytit vzteklý pohled paničky, která mi rozkázala: „Koukej mazat!“ Tak jsem tedy mazala nahoru do svého pelíšku, abych zosnovala plán na krutou pomstu.

Autor: Karolína Přibyllová